

Beste donateurs,

Donderdag 3 augustus werd ik gebeld door Bennie Wanrooij, onze vaste paardenverzorger. Karin Engelman had bij de voerbeurt 's ochtends Tarzan liggend in de stal aangetroffen. Ze kon duidelijk niet meer overeind komen. Bennie en Karin hebben dierenarts Douwe Dijkman gebeld en met zijn drieën hebben ze een tijd geprobeerd Tarzan weer op de been te krijgen. Maar Tarzan had het duidelijk opgegeven. Ze werkte niet meer mee. Er was te zien dat ze zelf geprobeerd had op te staan, maar of de kracht in haar achterbenen was weg door een attaque of de artrose was zo ver gevorderd dat dat niet meer lukte. Het was duidelijk op. Ze wilde niet meer. Besloten is Tarzan te euthanaseren.

Tarzan was 1 januari 2017 31 jaar geworden en bezig aan haar 11e pensioenjaar. Haar leeftijd was in mensenjaren te vergelijken met een 85-jarige. Een respectabele leeftijd en tot de dag van haar dood was en bleef ze sterk, stoer en levenslustig. Tarzan was een 'goud-van-oud' paard. Ze heeft alles meegemaakt. Het prille begin van de stichting in de Leeuwarder Manege. Eind september 2007 de verhuizing, lopend in de rij met de andere paarden, naar een boerderij in de buurt van WB Stables (het hippisch centrum dat de Leeuwarder Manege werd) in Warga. Daar had ze met Berthus, Quido, Jane en Ginger 3 hectare weiland zes weken lang tot haar beschikking. Maar de stalruimte was volstrekt onvoldoende en Tarzan verhuisde met de andere paarden in november 2007 naar Beetgumermolen. Naar de plek die onze locatie is geworden.

Tarzan was letterlijk en figuurlijk de grote vriendin van Berthus, ons allereerste oude manegedier, en van Jane. Ze kon het goed vinden met alle paarden, maar ze had en hield haar eigen voorkeuren. Na Jane's dood was Halinda haar vaste maatje en Ginger bleef haar oude vertrouwde vriendin. Tarzan had haar eigen karakter en ze was altijd duidelijk aanwezig. Zo groot, stoer en sterk als ze was, met de trotse bouw van het prachtige koetspaard, zoals je ze in historische films nog vaak ziet, zo'n klein hartje had ze ook. Als werkend manegepaard was van haar bekend dat in de zomer als de paarden bezweet na de les terug naar stal gingen, je Tarzan niet met de waterslang moest schoonspuiten. Dan was ze niet te houden, begon te steigeren. Bang voor water. Die watervrees had ze ook als er een plas voor onze stalingang lag. Ze kon eindeloos rondlopen op het middenpad, aarzelend en treuzelend of ze daar wel door heen zou stappen. En dan ging het om een plas van amper 3 cm diep...Dat was ook de reden dat vrijwilliger Wim Meijer jaren geleden met de diamantzaag een geultje boorde in het betonnen pad voor de stalruimte, zodat bij regen het water direct in de put naast de stallen liep. Sindsdien kon Tarzan onbevreesd naar binnen en buiten. Met die watervrees hielden we rekening. Maar Tarzan was Tarzan. Soms compleet onvoorspelbaar..... In 2013 toen de gedraineerde paddock werd aangelegd, was de bult aarde die uitgegraven werd naast de paddock gestort. Een deel van de wei was opgehoogd rond de bestrating van de put van de Gasunie die op ons terrein ligt. Later verhoogde de Gasunie de bestrating, maar omdat het flink had geregend in de voorgaande dagen was er nu een complete vijver ontstaan met een doorsnee van zo'n vier meter en een diepte van zeker 30 cm. Tot mijn stomme verbazing liep Tarzan zodra ze de wei inkwam in snelle draf naar de vijver en plonsde er met hoog opgeheven benen opgewekt doorheen. En nog eens en nog eens...Ze had er overduidelijk heel veel plezier in. Uitgerkend Tarzan met haar "watervrees"! Dat werd dus een middagje dolle waterpret voor alle paarden want die volgden Tarzan direct.

En het zal me altijd bijblijven dat , toen de stichting alleen het verste staldeel tot haar beschikking had, er twee jonge zwerfpoesjes piepend in de opslagruimte die vol stond met stro zaten. Waarschijnlijk was hun moeder iets overkomen want het angstige gepiep hield niet op. Tarzan was dodelijk ongerust en niet meer kalm te krijgen. Ze hoorde duidelijk de angst in het gepiep van de diertjes en reageerde daar scherp op. Tarzan hinnikte en danste in haar stal op en neer. En bleef dat doen, tot iemand de poesjes gevonden had en ze wegbracht naar een opvangadres. Met al haar stoerheid was Tarzan ook een heel gevoelig dier.

Tarzan heeft het goed gehad, heel goed. Heel veel jaren lang. Haar enige zwakke punt waren haar

benen. Gevoelig voor mok en ze had artrose aan haar achterbenen. Die artrose was de reden dat ze met pensioen moest, maar die artrose verergerde gelukkig in een heel langzaam tempo. Jarenlang kon ze met gemak rollen en overeind komen. Galop en draf waren geen enkel probleem. Dit jaar was duidelijk te zien dat het overeind komen haar steeds meer moeite ging kosten. Vaak koos ze het weetje van de burens uit als plek om te rollen. Die wei helt licht en wanneer haar lijf op het hogere stuk lag was het makkelijker om weer in de benen te komen. Eerst ging ze dan zitten en vervolgens maakte ze de zwaai naar staan. Maar daar deed ze minstens drie of vier keer over voor het lukte.

De dag voor ze stierf heeft ze met alle paarden lang in de wei gestaan. Het was mooi zonnig weer. Bennie had de paarden om 12.00 uur naar buiten gebracht en ik haalde ze om 19.30 binnen. Met Tarzan ging het prima. Zoals gewoonlijk was Tarzan weer de eerste die meldde dat ze naar binnen wilde. Met haar grote bovenlijf voor de openstaande deur van het middelste staldeel kondigde ze hinnikend aan dat het tijd was. Nadat ik de deur opendeed liep ze keurig voor me uit, door de gang van het middelste staldeel naar haar eigen stal in het eerste staldeel. En begon het ritueel van iedere avond. Zodra alle paarden op stal stonden reed ik de steekkar met de voerbakken vol Subli naar binnen. Tarzan bromde en hinnikte tot de bak aan haar staldeur hing. En dan begon ze vol overgave te eten, ogen half dicht, luid smakkend, zichtbaar genietend. En ongelofelijk knoeiend met het eten, zoals altijd. Zodra ze de bak leeg had bonsde ze, bijna gelijktijd met Le Duc in de stal naast haar, met haar hoof tegen de deur. Die truc had ze geleerd van Le Duc. De manier om aan te geven dat haar deur open moest om de resten Subli van de vloer te eten. Met beide staldeuren open wachtte ik tot ze klaar was. Dat stak altijd nauw. De vloer moest echt helemaal schoon zijn, want ik hoefde niet te proberen de deur te sluiten voor alle restjes weg waren. Dan zette ze als een Jehova Getuige haar grote hoof tussen de deur. Pas als Tarzan zich omdraaide om na het eten een flinke slok te gaan drinken uit het drinkbakje kon ik de grendels dichtdoen. Ze at daarna rustig door van de kuil maar hield me al die tijd in het oog. Wachtend op 'het toetje'. Als alles aangeveegd was en ik me bukte in de kast naast haar stal wist ze dat er iets lekkers aankwam. Een appel of een wortel. De appels legde ik voor haar staldeur om de kast af te sluiten. Het moment voor Tarzan om ver over de staldeur heen te buigen en me even een flinke duw met haar grote neus te geven: "Geef die appel gauw hier joh!" Ik schoot er altijd van in de lach. Tarzan en eten. Ze was en bleef tot het laatste moment dol op eten.

Tarzan had een 100% paardwaardige, hele lange en hele goede oude dag. Een pensioen zoals je ieder manegedier dat zijn werk niet meer kan doen van harte gunt. Ze genoot van haar goede leven en wij genoten van haar. Met haar eigen karakter en met haar eigen malle dingen. Het einde komt ooit, dat weten we allemaal. Stiekem hoop je altijd dat er nog veel en veel meer jaren bijkomen, want je wilt haar niet missen. De troost is dat Tarzan echt tot haar laatste dag toe een heel goed leven heeft gehad.

Met vriendelijke groet,
Stichting Opvang Oude Manegepaarden en -Pony's in Friesland,

Ineke de Groot

Stichting Opvang Oude Manegepaarden en -Pony's in Friesland

Frans van Mierisstraat 37, 8932 KR Leeuwarden

IBAN rekeningnummer Triodos Bank NL87 TRIO 0390 2118 18 *Inscr.nr. KvK: 01107267*

www.pensioenpaard.nl e-mail: info@pensioenpaard.nl

Tel. (na 19.00 uur) 058 – 2 12 45 25